

Arrest

**nr. 125 000 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 21 februari 2014.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 11 maart 2014.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Farida DAHAN, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 augustus 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 augustus 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 21 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 25 september 2013.

1.3. Op 6 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 november 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, van Arabische origine te zijn en geboren te zijn op 28 augustus 1986 in Aleppo stad, Syrië. U bent ongehuwd en woonde nog thuis bij uw ouders. U heeft tot uw 15de jaar school gelopen en nooit een beroep uitgeoefend. Uw moeder was huisvrouw en uw vader een kruidenier. Uw jongste broer was een scholier maar uw andere broer M.(...) was dienstplichtige bij het reguliere leger. Twee jaar geleden moest hij 'binnen' maar nauwelijks één maand daar pleegde hij desertie. Hij kwam naar huis en vertelde jullie dat hij bevelen had gekregen woonwijken te bombarderen. Na één dag ging hij elders onderduiken. De autoriteiten kwamen hem nadien zoeken. Ze hebben een keer uw vader gedurende een week opgepakt en heel de familie bedreigd.

Op 1 augustus 2013 hebt u het land verlaten. Een vriend van uw broer die in het leger zat kwam u afhalen en reed met u langs verschillende checkpoints tot aan de Turkse grens. Hij was ook een deserteur maar had alles geregeld en u deed alsof u sliep. Vanuit Istanboel reisde u verder per vrachtwagen en u verklaarde zich vluchteling in België op 14 augustus 2013.

B. Motivering

Na uw gehoor op 25 september 2013 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tijdens uw gehoor op het CGVS geen enkel begin van bewijs kon neerleggen omtrent uw identiteit of nationaliteit. Niet alleen slaagde u er op dat moment niet in de vereiste identiteitsstukken neer te leggen, maar uw beschrijving van het belangrijkste document dat van een Syrisch burger verwacht mag worden, de identiteitskaart, is dermate frauduleus dat u uw geloofwaardigheid als zou u een Syrisch staatsburger zijn, op de helling heeft gezet. U geeft het formaat van een vierkant van ongeveer tien op tien cm oranjekleurig als beschrijving van uw identiteitskaart, daar waar het formaat in werkelijkheid ongeveer de grootte heeft van een bankkaart en groen – roos van kleur is. U kan totaal niet aangeven wat er op de achterzijde van uw identiteitskaart staat. U beweerde dat uw vader uw identiteitskaart voor u aangevraagd heeft toen u negentien jaar was. Bij de vraag of u dit niet vroeger diende te hebben, beweerde u vanaf uw 18de jaar het recht te hebben het aan te vragen. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dat personen met de Syrische nationaliteit vanaf veertien jaar over een identiteitskaart moeten beschikken. Een veertienjarige dient zich daarenboven in persoon aan te melden voor de aanvraag. De vaststelling dat u met betrekking tot het verkrijgen van de identiteitskaart geen geloofwaardige verklaringen aflegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid op niet geringe wijze. Verder dient nog aangestipt dat u daarenboven geen idee heeft wat de kleur is van een Syrisch paspoort, een vaststelling die andermaal enige verbazing wekt (Gehoorverslag CGVS, 25 september 2013, pp. 8-9).

In dit kader dient daarenboven nog het volgende te worden opgemerkt. U stelt dat jullie bij vertrek alles thuis hadden achtergelaten. U stelt eerst nog een achttal maanden in een moskee gewoond te hebben en in deze periode konden jullie in het begin nog naar huis om spullen op te halen maar nadien werd het wel vernield. Dat jullie dan zouden nagelaten hebben de identiteitskaarten mee te nemen op het moment dat dit nog kon, lijkt gezien het belang van dergelijke documenten niet echt plausibel (Gehoorverslag CGVS, 25 september 2013, pp. 9, 13-14). U beweert nog over een geboorteakte te beschikken. Uw advocate faxt na het gehoor dat een document uit uw land op komst is en op 24 oktober 2013 bereikt ons een kopie van 'uw identiteitskaart'. Het is echter geweten dat Syrische identiteitsdocumenten sowieso al gemakkelijk te verkrijgen waren op corrupte wijze (zie ook kopie info toegevoegd aan het administratief dossier). U dient er zich wel rekenschap van te geven dat om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, het ondersteund moet worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is aangezien er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt aangaande uw beweerde Syrische nationaliteit (zie ook infra).

Zo is het immers zeer opmerkelijk, om niet te stellen ongeloofwaardig, dat u niet weet tot welke religieuze streek de president behoort. U hiernaar gevraagd kunt slechts vermoeden dat hij soenniet is, dit terwijl toch alom geweten is dat hij alawiet is (zie ook kopie info toegevoegd aan administratief dossier). U weet verder niet hoe de broers van de president noemen, noch kent u de namen van zijn vrouw en kinderen. Uw uitleg als zijnde dat u iemand was die een geïsoleerd leven leidde, die enkel naar school ging en dan naar huis ging, kan niet overtuigen. Zeker op school werd de

personencultus rond de familie Assad in de verf gezet en op straat was genoegzaam bekend hoe mensen van zijn alawitische sekte de topposities in leger, veiligheidsdiensten en administratie hadden ingepalmd en dit in proporties die niet evenredig waren met de arme soennitische meerderheid in het land. Gezien de alomtegenwoordigheid van de familie Assad in alle aspecten en lagen van de Syrische samenleving, kan de vaststelling dat dit alles u zou zijn ontgaan dan ook totaal niet overtuigen. Het feit dat u van uw vader had gehoord dat de Baath partij de partij is van de president en u Hafez al Assad kent doet hieraan, en dat hoeft geen betoog, geen afbreuk (Gehoorverslag CGVS, 2 oktober 2013, p. 10).

U bent ook niet in staat de veiligheidsdiensten uit Syrië op te sommen en blijft steken op één enkele dienst, de amn dawlat, zijnde de staatsveiligheid. Op de vraag of u geen andere veiligheidsdiensten kent, stelt u zelfs enkel van die staatsveiligheid gehoord te hebben (Gehoorverslag CGVS, 2 oktober 2013, p. 11). Dat u als Syrisch staatsburger nooit zou gehoord hebben van pakweg het directoraat voor politieke veiligheid, het directoraat van de militaire inlichtingendienst of de inlichtingendienst van de luchtmacht is volslagen ongeloofwaardig aangezien het regime steunt op het militaire apparaat en de veiligheidsdiensten. Elke Syriër is zich er ten zeerste van bewust dat de orde- en veiligheidsdiensten verregaande immuniteit voor hun activiteiten genoten.

Verder dient ook vastgesteld te worden dat u niet weet wat de Koerdische wijken van Aleppo zijn, dat u maar één moskee van uw wijk kan benoemen en u buiten uw wijk maar één moskee kan opnoemen (Gehoorverslag CGVS, 2 oktober 2013, pp. 7, 10). Uw kennis van de televisiezers is ook opvallend magertjes: u kent slechts Al Jazeera en verder nog Syria en Al Doenia (Gehoorverslag CGVS, 2 oktober 2013, p. 5).

Ook uw verklaringen over het verloop van de oorlog kunnen totaal niet overtuigen. U stelt dat uw broer ongeveer twee jaar geleden het leger in moest en dat een maand voor zijn mobilisatie de revolutie uitbrak. U stelt dat hij nauwelijks een maand zijn dienstplicht verrichte en dan desertie pleegde omdat hij onder meer bevelen had gekregen woonwijken te bombarderen. Op de vraag wanneer de bombardementen begonnen in Syrië, stelt u dat dit vanaf het begin van de oorlog was, 2,5 à 3 jaar geleden. U weet niet exact wanneer de bombardementen in Aleppo zelf begonnen en evenmin welke wijken eerst gebombardeerd werden (Gehoorverslag CGVS, 2 oktober 2013, pp. 3-5). Nochtans begonnen de bombardementen niet meteen en al zeker niet in Aleppo, dat geruime tijd gespaard werd door het regime volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratieve gedeelte van het dossier bevindt. De vaststelling dat u hieromtrent geen coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt kan totaal niet overtuigen daar u aangeeft deze evenementen van dichtbij te hebben beleefd.

U verschuilt zich achter uw lage scholing en zogenaamde isolatie wanneer uw kennis hiaten vertoont, doch uw vaagheid en gebrek aan kennis omtrent typische Syrische zaken en gebeurtenissen kan totaal niet overtuigen. U heeft zelf aangehaald school gelopen te hebben tot uw vijftien jaar en u stelde overigens zelf tijd bij uw buurvrouw doorgebracht te hebben en televisie gekeken te hebben waardoor er toch een grotere vertrouwdheid met uw land van herkomst kan verondersteld worden (Gehoorverslag CGVS, 2 oktober 2013, pp. 4, 6, 9).

Tot slot dient opgemerkt dat u geen enkel reisbescheiden kan voorleggen en u uw reisweg niet bewijst: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Met betrekking tot deze door u beweerde reisweg dienen nog volgende bemerkingsen te worden gemaakt. U beweerde dat uw broer een deserteur was en dat uw familie daardoor lastig gevallen werd door het regime. Vreemd genoeg verklaart u later in het gehoor dat uitgerekend een vriend van deze broer, nota bene ook een deserteur, u uit het land zou gesmokkeld hebben. U verklaarde verschillende checkpoints van het reguliere leger en van het Vrije Syrische Leger gepasseerd te zijn maar toch had u er geen idee van of er documenten voorzien waren voor u om die controles veilig te kunnen passeren. Wanneer u gevraagd wordt hoe het mogelijk is dat een deserteur checkpoints van het reguliere leger zomaar passeert, geeft u als enige uitleg dat u niet weet hoe hij alles geregeld had en dat hij bij een checkpoint zei 'Goedenavond broeder, alles goed met u?'. Dat iemand die zelf gezocht zou zijn door het reguliere leger in de leeftijdscategorie van dienstplichtigen het risico gaat lopen iemand op illegale wijze over de grens te gaan helpen, kan bezwaarlijk overtuigen en dat hij u niet op de hoogte zou gebracht hebben van welke documenten op welke naam werden gebruikt om u bij eventuele controles te laten passeren, is evenmin aannemelijk. U heeft ook geen idee of jullie langs de officiële grensovergang gegaan zijn en u kan evenmin beschrijven welke plaatsen u gepasseerd bent eens de grens over tot in Istanboel. U heeft geen idee waar u de Europese Unie bent binnengekomen en weet niet door welke landen jullie gereden zijn (Gehoorverslag CGVS, 2 oktober 2013, pp. 11-12).

Gelet op het feit dat u niet aannemelijk maakt over de Syrische nationaliteit te beschikken is het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk een duidelijk beeld te krijgen van uw nationaliteit en afkomst en is het bijgevolg ook niet duidelijk waarom u uw land hebt verlaten en of u al dan niet nood heeft

aan bescherming. Bijgevolg dient u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel van het verzoekschrift haalt verzoekster in toepassing van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) nieuwe elementen aan. Zij voert aan dat zij in Syrië het slachtoffer is geweest van seksueel en psychisch misbruik door een lid van de Syrische rebellenbeweging, die een ex-soldaat was en die door haar familie als een vertrouweling werd beschouwd. Verzoekster stelt dat zij door hem over een lange termijn en op repetitieve wijze op bijzondere brutale wijze werd verkracht en bedreigd, zowel in Syrië als bij haar vertrek uit Turkije. Het feit dat hij een vertrouweling van de familie was, maakt dat haar familie haar niet zou geloven indien zij hierover iets zou zeggen nu de dader als een held werd beschouwd. Bovendien zou de aangifte van deze gruwelijke daden niets veranderen aan het feit dat zij niet langer maagd was en zij dus de schande van de familie zou worden en het risico zou lopen door haar eigen familie te worden vervolgd. Verzoekster vervolgt dat zij zwanger is geraakt van deze man en dat zij door hem verplicht werd om abortus te plegen, hetgeen gebeurde in onmenselijke omstandigheden aangezien zij geen beroep heeft kunnen doen op een geneesheer. Alsof het voor haar nog niet moeilijk genoeg was, heeft dezelfde man die haar verkrachtte haar op vraag van haar familie geholpen om Syrië te verlaten. Hij ging mee tot in Turkije en zei haar dat indien zij iets zou vertellen, hij haar gezinsleden zou vermoorden of doen verdwijnen. Er is dus ook duidelijk sprake van een enorme psychologische druk, aldus verzoekster, die stelt dat zij gedurende haar gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet al haar asielmotieven heeft kunnen uiteenzetten omwille van het posttraumatisch stresssyndroom waaraan zij lijdt en die zijn oorzaak vindt in dit misbruik. Zij vervolgt dat zij bovendien schrik had om over zo'n moeilijk onderwerp te spreken met een man die ook Syrisch is en waarvan ze dus dacht dat hij zich zou gedragen zoals de andere mannen van haar gezin en de dader. Verzoekster verwijst in dit verband naar het rapport *“Beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems”* van UNHCR, waarin wordt gesteld dat asielzoekers onterecht kunnen denken dat de tolk die afkomstig is uit hetzelfde herkomstland niet zou kunnen worden vertrouwd en dat asielzoekers ook uit schrik voor represailles vanwege de persoon die hun reis heeft georganiseerd niet alles durven te zeggen. Onder verwijzing naar genoemd rapport van UNHCR en het Algemeen Ambtsbericht Syrië van januari 2013, stelt verzoekster dat tevens rekening dient te worden gehouden met de culturele taboes omtrent seksueel geweld en het gegeven dat verkrachting een stigma en een grote schande is voor de slachtoffers. Zij wijst erop dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het algemeen heeft gesproken van seksueel misbruik van meisjes en vrouwen in Syrië, zonder specifiek te durven zeggen dat ook zij hiervan het slachtoffer is geweest, onder meer door de aanwezigheid van een mannelijke, Syrische tolk. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat zij al probeerde te vertellen wat er echt was gebeurd maar dat het voor haar te moeilijk was. Bovendien heeft zij een assimilatie gemaakt tussen de aanwezige tolk en de man die haar in Aleppo seksueel en mentaal heeft misbruikt en was zij gedurende het gehoor doodsbang, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat het gehoor bij haar een ongeziene emotionele reactie heeft veroorzaakt omwille van het posttraumatisch stresssyndroom waaraan zij lijdt door de meerdere seksuele misbruiken, dat er geen pauze plaatsvond ondanks haar emotionele toestand (zij weende regelmatig tijdens het gehoor) en dat zij na het gehoor nog uren voor de deuren van het Commissariaat-generaal heeft geweend. Het posttraumatisch stresssyndroom waaraan zij lijdt en de assimilatie die ze heeft gemaakt, hetgeen tot gevolg had dat zij niet volledig haar zelf was en niet alles onder controle had gedurende het gehoor, verklaart volgens verzoekster ook waarom zij niet op de meest eenvoudige vragen omtrent Syrië kon antwoorden, zoals de godsdienst van de president, en zij vaak gewoonweg heeft geantwoord dat ze het niet wist. Ter staving van haar betoog citeert verzoekster uitvoerig uit het door haar psychologe opgestelde verslag, alsook uit hoger aangehaald rapport van UNHCR. Tevens verwijst zij naar recente arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin het Hof het belang van medische attesten bij het onderzoek van een asielrelaas heeft onderstreept.

Aangezien zij *in casu* reeds het slachtoffer is geweest van ernstige daden van vervolging, dient er volgens verzoekster toepassing te worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is het aan de asielinstanties om aan te tonen dat er *“goede redenen zijn om aan te nemen dat die*

vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” Gelet op de gekende situatie in Syrië zijn dergelijke redenen niet voorhanden, aldus verzoekster. Indien op basis van bovenstaande nieuwe elementen die, zoals uiteengezet door haar psychologe, om redenen buiten haar wil niet voordien konden worden aangehaald en die duidelijk wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de Raad van mening zou zijn dat niet kan worden overgegaan tot de erkenning van de vluchtelingstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, verzoekt verzoekster dat de bestreden beslissing zou worden vernietigd opdat zij in de aanwezigheid van een vrouwelijke dossierbehandelaar, tolk en haar psychologe haar asielmotieven volledig kan uiteenzetten.

2.2. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet, de artikelen 4 en 27 van Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 48/3 en 48/7 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, wijst verzoekster erop dat zij tot een kwetsbare groep behoort, met name de groep van personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan, dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep, dat de lidstaat tot taak heeft om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen en actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en dat aandacht moet worden besteed aan het gendersaspect gedurende de asielpcedure van vrouwen en meisjes. Verzoekster herhaalt dat zij tijdens haar gehoor niet alles heeft kunnen vertellen om redenen die los staan van haar wil en dat zij niet correct op de vragen heeft kunnen antwoorden omdat ze er psychologisch niet toe in staat was. Zij laakt dat haar geen vragen werden gesteld die verband houden met haar leeftijd en geslacht terwijl de situatie in Syrië nochtans notoir is, in het bijzonder voor jonge vrouwen. Zij wijst er in dit verband andermaal op dat zij gedurende haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken al had aangegeven dat “andere” jonge meisjes worden verkracht en mishandeld. Nochtans heeft het Commissariaat-generaal in strijd met artikel 27 van het in het middel omschreven Koninklijk Besluit geen enkele vraag gesteld in verband met deze verklaringen, noch met de risico’s die zij als jonge vrouw redelijkerwijs in Syrië kon lopen, aldus verzoekster.

Verzoekster vervolgt dat er tijdens het interview, dat twee uur heeft geduurd, geen pauze werd ingelast, hetgeen ingaat tegen het “*Charter van het CGVS*”, dat voorziet dat er om het anderhalf uur een pauze van 15 minuten wordt ingelast. Voorts wijst zij erop dat zij tijdens het gehoor meermaals niet heeft kunnen antwoorden omdat ze moest wenen. Dit blijkt echter niet uit het administratief dossier terwijl het de verplichting is van de dossierbehandelaar om dit te noteren. Zij was in een zeer slechte emotionele toestand, doch hieraan werd geen aandacht besteed, het werd zelfs niet opgenomen in het gehoorverslag, aldus verzoekster, die hieruit besluit dat het gehoor niet naar behoren heeft plaatsgevonden, hetgeen het voor haar nog moeilijker heeft gemaakt om al haar asielmotieven uiteen te zetten, zodat de bestreden beslissing minstens vernietigd moet worden opdat een nieuw gehoor kan plaatsvinden.

Voorts laat verzoekster gelden dat de bestreden beslissing geen werkelijke weergave vormt van hetgeen zij gedurende het gehoor heeft verklaard. Zo stelt zij dat zij nooit heeft verklaard dat een identiteitskaart 10 cm op 10 cm groot is. Zij heeft slechts met haar handen de grootte van dit document getoond en de tolk of de dossierbehandelaar heeft dit als 10 cm op 10 cm geïnterpreteerd. Daarnaast heeft zij verklaard dat een Syrische identiteitskaart een lichte kleur heeft. Dit werd door de tolk als oranje vertaald, wat niet helemaal correct is. Haar verklaringen zijn naar mening van verzoekster bijgevolg niet manifest “*frauduleus*” zoals de bestreden beslissing stelt. Verder blijkt volgens verzoekster uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier weliswaar dat Syriërs vanaf de leeftijd van 14 jaar over een identiteitskaart kunnen beschikken doch voegt het Commissariaat-generaal geen informatie waaruit zou blijken dat alle Syriërs vanaf hun 14^e over een identiteitskaart beschikken. Zij wijst erop dat zij heeft uitgelegd dat haar vader niet wilde dat zij een identiteitskaart zou hebben en dat hij dit pas vanaf haar 19^e heeft toegelaten. Wat betreft de door haar voorgelegde fotokopie van haar identiteitskaart en de motivering in de bestreden beslissing dat Syrische documenten al te gemakkelijk op corrupte wijze te verkrijgen zijn, voert verzoekster aan dat het antwoorddocument SYR2009-044w “*Vervalsingen Syrische documenten*” slechts betrekking heeft op documenten in het algemeen, zoals diploma’s, paspoorten maar niet op Syrische identiteitskaarten. Verzoekster meent dat de algemene

informatie over het feit dat documenten op corrupte wijze kunnen worden verkregen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan weerhouden om de door haar neergelegde documenten op hun authenticiteit te onderzoeken en zij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (K.K. tegen Frankrijk dd. 10 oktober 2013, M.M. tegen Frankrijk dd. 18 april 2013 en Singh tegen België dd. 1 oktober 2013).

Verzoekster vervolgt dat zij weet dat de president en zijn gezin alawieten zijn, doch dat zij dit niet luidop durfde te zeggen, noch toe te geven. Ook heeft zij een veiligheidsdienst genoemd, de *“amn dauwlat”*. Zij betoogt dat het niet zo verwonderlijk is dat zij als jonge vrouw niet de andere veiligheidsdiensten heeft kunnen opsommen en stelt dat nergens uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt welke de te verwachten kennis is van een doorsnee Syriër met betrekking tot de in Syrië aanwezige veiligheidsdiensten. Evenmin blijkt uit het administratief dossier hoeveel televisiezenders een Syriër (gemiddeld) dient te kennen. Verzoekster wijst er in dit verband voorts op dat haar niet werd gevraagd of ze vaak naar de televisie keek of niet. Uit het feit dat zij verklaard heeft dat zij via het nieuws heeft gehoord dat het conflict in Syrië zich aan het verspreiden was, kan volgens verzoekster dan ook niet worden afgeleid dat zij vaak naar televisie keer waardoor *“toch een grote vertrouwdheid”* met haar land verondersteld kan worden. Waar haar wordt verweten dat zij niet weet wanneer de bombardementen in Aleppo exact zijn begonnen, voert verzoekster aan dat in een situatie van oorlog het niet bijzonder onredelijk is dat personen niet op de hoogte zijn van de exacte feiten, temeer de internetverbinding in Syrië sinds de oorlog is afgebroken.

Tot slot tracht verzoekster haar gebrekkige verklaringen tijdens het gehoor omtrent de door haar afgelegde reisweg te verklaren door te verwijzen naar haar psychologische toestand tijdens haar gehoor en te benadrukken dat zij niet alleen met de vriend van haar broer heeft gereisd maar eveneens met de man die haar seksueel heeft misbruikt. Zij kon hierover tijdens het gehoor niet spreken om redenen die los staan van haar wil en zij vraagt dat ook in dit verband voldoende rekening wordt gehouden met haar medische situatie.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van A. Graindorge, psychotherapeute van 3 december 2013 en een attest van verzoeksters sociaal assistente van 20 november 2013.

Bij aangetekend schrijven van 31 januari 2014 laat verzoekster aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een medisch rapport van Dr. L. Declaire, psychiater aan de UCL van 24 januari 2014 en een schrijven van het psychotherapeutisch centrum woman'do van 27 januari 2014.

Bij aangetekend schrijven van 5 februari 2014 laat verzoekster aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een schrijven van Dr. M. Cobbaut van 4 februari 2014.

Bij beschikking van 17 februari 2014 beveelt de voorzitter van de IVe kamer met toepassing van artikel 39/76, §1, derde lid van de vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemde nieuwe elementen te onderzoeken en hem een schriftelijk verslag te bezorgen binnen acht dagen na de kennisgeving van deze beschikking. Dit schriftelijk verslag werd aan de Raad overgemaakt op 21 februari 2014.

Bij aangetekend schrijven van 4 maart 2014 werd verzoekster met toepassing van artikel 39/76, §1, vijfde lid verzocht om een replieknota in te dienen. Deze replieknota werd aan de Raad overgemaakt op 11 maart 2014.

Bij aangetekend schrijven van 9 mei 2014 laat verzoekster aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een verslag van A. Graindorge, psychotherapeute van 9 mei 2014.

Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen neer. Het betreft een verslag van Dr. L. Declaire, psychiater aan de UCL, van 14 mei 2014.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat zij niet aannemelijk maakt over de Syrische nationaliteit te beschikken zodat het voor het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk is een duidelijk beeld te krijgen van haar nationaliteit en afkomst en het bijgevolg ook niet duidelijk is waarom zij haar land heeft verlaten en of zij al dan niet nood heeft aan bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekster geen overtuigend materieel bewijsstuk kan neerleggen ter staving van haar beweerde identiteit en nationaliteit en zij ter zake verklaringen aflegt die op wezenlijke punten in strijd zijn met de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, (ii) verzoekster niet of minstens ondermaats vertrouwd is met betrekking tot diverse elementaire kennisvragen die raken aan de persoon van de Syrische president en diens entourage, de Syrische veiligheidsdiensten, moskeeën en Koerdische wijken in Aleppo, televisiezenders, en het verloop van de oorlog in Syrië in het algemeen en in Aleppo in het bijzonder, (iii) de door haar opgeworpen lage scholing en zogenaamde isolatie geen afdoende verklaring kan bieden voor de hiaten in haar kennis daar zij zelf heeft aangehaald school gelopen te hebben tot haar vijftien jaar, tijd bij uw buurvrouw te hebben doorgebracht en televisie te hebben gekeken waardoor er toch een grotere vertrouwdheid met haar land van herkomst kan verondersteld worden en (iv) verzoekster evenmin overtuigt wat betreft de door haar geschetste reisweg en -modaliteiten.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift bijkomende asielmotieven aanhaalt. Voorts stelt zij dat zij lijdt aan een complexe posttraumatische stressstoornis en dat zij een assimilatie heeft gemaakt tussen de aanwezige tolk en de man die haar naar eigen zeggen in Aleppo seksueel en mentaal heeft misbruikt, hetgeen zij staft aan de hand van diverse medische attesten. Haar psychologische en emotionele toestand tijdens het gehoor had volgens verzoekster tot gevolg dat zij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet al haar asielmotieven heeft kunnen uiteenzetten, dat zij niet volledig haar zelf was en niet alles onder controle had gedurende het gehoor en dat zij niet op de meest eenvoudige vragen omtrent Syrië kon antwoorden.

Verder stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeksters medische toestand niet betwist. In het schriftelijk verslag van 21 februari 2014 wordt in dit verband gesteld als volgt: *“2.2.1. In het licht van de huidige stand van zaken, beschikt het CGVS niet over elementen om concreet te betwisten dat verzoekster bepaalde traumatische ervaringen zou hebben beleefd en dienvolgens zou lijden aan een posttraumatische stressstoornis (PTSD) of gerelateerde verwickelingen. Het CGVS neemt te dezen akte van het schrijven van het psychotherapeutisch centrum woman’do, evenals van de hand van Dr. Luc Declaire en Dr. M. Cobbaut – respectievelijk gevoegd bij het oorspronkelijk verzoekschrift d.d. 6 februari 2013 en de sub 2.1. vermelde aanvullende nota’s die door verzoekende partij werden neergelegd.”*

Uit de door verzoekster bijgebrachte medische verslagen van een psychiater, een psychotherapeute, haar sociaal assistente en een gynaecoloog blijkt inderdaad dat zij mentaal zwaar beschadigd is. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster tijdens het gehoor in een kwetsbare situatie verkeerde en dat niet kan worden uitgesloten dat haar mentale en fysieke gezondheidstoestand, zoals aangevoerd in de nieuwe elementen, haar heeft verhinderd om tijdens het gehoor volledige, duidelijke en geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot haar Syrische nationaliteit en herkomst, de traumatische gebeurtenissen die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en de wijze waarop zij haar land van herkomst is ontvlucht. Dat verzoekster de haar gestelde vragen heeft begrepen en kon volgen en zij zich hiervan aldus ten volle rekenschap kon geven, zoals wordt opgeworpen in het door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakte schriftelijk verslag, betekent immers niet noodzakelijkerwijs dat zij ook bij machte was om coherente antwoorden te formuleren. In het belang van een goede rechtsbedeling, acht de Raad het noodzakelijk dat het geheel van verzoeksters verklaringen, met inbegrip van de in voorliggend verzoekschrift aangehaalde

bijkomende asielmotieven, worden onderzocht in het licht van de door haar bijgebrachte verslagen omtrent haar medische toestand.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 november 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS